

„Cilvēks nokritis!”

Prezidents Henrijs B. Airings
Pirmais padomnieks Augstākajā Prezidijā

Atbildības sajūta par citiem ir ticības pilnu priesterības nesēju sirds dziļumos.

Es esmu pateicīgs par šo godu un svētību uzrunāt Dieva priesterības nesējus. Mans mērķis šovakar ir jums palīdzēt būt drosmīgiem un drošsirdīgiem jūsu priesterības kalpošanā.

Jums būs vajadzīga drosmē un jums būs jābūt drošsirdīgiem tāpēc, ka jūs esat ieskaitīti Tā Kunga armijā pēdējās dienās. Šis nav miera laiks. Tā tas ir, kopš sātans sapulcināja spēkus pret mūsu Debesu Tēva plānu pirmsmirstīgajā esamībā. Mums nav zināmas tās cīņas detaļas. Taču mēs zinām vienu iznākumu. Sātans un viņa sekotāji tika izdzīti uz zemi. Un kopš Ādama un Ievas radīšanas konflikts turpinās. Mēs to esam redzējuši pastiprināmies. Un Svētie Raksti brīdina, ka karš kļūs vēl spēcīgāks un garīgie zaudējumi Tā Kunga pusē pieaugs.

Gandrīz visi no mums ir redzējuši kara atainojumu filmā vai lasījuši tā aprakstu stāstā. Caur sprādzienu dārdiem un kareivju kliedzieniem atskan sauciens „Cilvēks kritis!”

Kad izskan šis sauciens, uzticīgi biedri, kareivji, dosies sauciena virzienā. Cits kareivis vai mediķis ignorēs briesmas un virzīsies pie ievainotā biedra. Un notriektais cilvēks zinās, ka palīdzība nāks. Lai vai kāds būtu risks, kāds skries vai rāpos, lai tiktu tur laikā, lai pasargātu un sniegtu pirmo palīdzību. Tas darbojas katrā grupā, kur vīrieši ir apvienojušies grūtai un bīstamai misijai, kuru tie ir apņēmušies izpildīt ar jebkādiem upuriem. Vēsture ir pilna stāstu par šādiem uzticīgiem vīriem, kuri bija apņēmušies, ka neviens netiks pamests novārtā.

Šeit jums ir viens piemērs no oficiāla ziņojuma.¹ 1993. gada oktobrī cīņā Somālijā divi Savienoto Valstu armijas reindžeri helikopterī apšaudes laikā uzzināja, ka netālu no viņiem ir notriekti divi helikopteri. Abi reindžeri savā nosacīti drošajā pozīcijā saņēma informāciju, ka cietušās ekipāžas glābšanai nav pieejams neviens kājnieks. Aizvien vairāk ienaidnieku tuvojās avārijas vietai.

Abi vīri, skatoties no augšas, brīvprātīgi vēlējās doties lejā, (vārdi, kurus viņi teica pa rāciju, bija „iesaistāties”), lai aizsargātu savus smagi ievainotos biedrus. Viņu lūgums tika noraidīts, jo situācija bija ļoti bīstama. Viņi lūdza vēlreiz. Atļauja atkal netika dota. Tikai pēc viņu trešā lūguma viņi tika nolaisti lejā uz zemes.

Bruņojušies tikai ar personiskajiem ieročiem, viņi izkaroja ceļu līdz notriektajiem helikopteriem un cietušajiem biedriem. Viņi gāja cauri intensīvai vieglo ieroču apšaudei, ienaidniekiem tuvojoties avārijas vietai. Viņi nostājās aizsargpozīcijās ap ievainotajiem, novietojot sevi visbīstamākajā pozīcijā. Viņi sargāja savus biedrus, līdz beidzās municija un tika nāvēģi ievainoti. Viņu drosmē un viņu upuris izglāba pilota dzīvību, kura citādi tiktu zaudēta.

Viņi pēc nāves tika apbalvoti ar Goda medaļu, viņu nācījas augstāko atzinības zīmi par drosmi bruņota ienaidnieka priekšā. Oficiālajā piemiņas rakstā ir rakstīts, ka tas, ko viņi izdarīja, bija „pāri viņu pienākumam”.

Bet es prātoju, vai viņi to tā redzēja, kad viņi devās pie notriektajiem vīriem. Lojalitātes dēļ viņi juta pienākumu atrasties pie saviem biedriem, lai vai kāda cena būtu jāmaksā. Drosme rīkoties un pašizliedzīga kalpošana nāca no sajūtām, ka viņi ir atbildīgi par savu biedru dzīvībām, laimi un drošību.

Šāda atbildības sajūta par citiem ir ticības pilnu priesterības nesēju sirds dziļumos. Mūsu biedri ir ievainoti garīgajos cīņos mums visapkārt. Tāpat arī cilvēki, kuriem mēs esam aicināti kalpot un aizsargāt no ievainojumiem. Garīgos ievainojumus nav viegli pamanīt, tikai ar iedvesmotām acīm. Taču bīskapi, draudžu prezidenti un misiju prezidenti, sēžot Glābēja sekotāju priekšā, var redzēt ievainotos.

Tas ir noticis jau gadiem un visā pasaulē. Es atceros, kad biju bīskaps, skatoties jauna priesterības nesēja sejā un stājā, manā galvā ienāca doma tik skaidra, it kā tā tur skanētu: „Man ar viņu ir jāparunā ... un drīz. Kaut kas notiek. Viņam vajag palīdzību.”

Es nekad neignorētu šādu ietekmi tāpēc, ka es esmu mācījies, ka grēka ievainojumi bieži vien ievainotajam sākumā nav jūtami. Liekas, ka sātans injicē kaut ko, kas remdē garīgās sāpes, kamēr rada ievainojumu. Ja vien kaut kas drīz nenotiek un nesākas grēku nožēlošana, ievainojums var kļūt nopietnāks un plašāks.

Tātad, kā priesterības nesējs, kas ir atbildīgs par Debesu Tēva bērnu garīgo izdzīvošanu, jūs dosities uz priekšu, negaidot saucieni „*Cilvēks nokritis!*” Pat labākais draugs vai citi vadītāji, vai vecāki varēja neievērot to, ko jūs ievērojāt.

Jūs varējāt būt vienīgais, kurš caur iedvesmu sajūta brīdinošo saucieni. Citiem var šķist, ka tiekāt kārdināti domāt: „Varbūt problēma, kuru es domāju, ka redzu, ir tikai manas iedomas? Kādas man ir tiesības nosodīt citus? Tā nav mana atbildība. Es viņu atstāšu vienatnē, līdz viņš man lūgs palīdzību.”

Tikai pilnvarotam Israēla soģim ir dots spēks un atbildība apstiprināt, ka tur ir nopietns ievainojums, to izpētīt, un tad, iedvesmotam no Dieva, izrakstīt nepieciešamās zāles, lai sāktu ārstēšanu. Tomēr jūs esat saistīti iet pie garīgi ievainotā Dieva bērna. Jūsu atbildība ir būt pietiekami drosmīgam un pietiekami drošsirdīgam nenovērsties.

Man vajag paskaidrot, cik labi vien varu, vismaz divas lietas. Pirmais, kāpēc jums ir pienākums doties palīgā ievainotajam draugam? Un, otrs, kā jūs izpildāt šo atbildību?

Pirmais, jūs esat derībā, kā tas jums ir ticis darīts zināms, ka tad, kad jūs pieņemat uzticību no Dieva, pieņemot priesterību, jūs uzņematies atbildību par jebko, ko jūs darītu vai nedarītu citu cilvēku glābšanai, lai cik grūti un bīstami tas arī jums neliktos.

Ir neskaitāmi piemēri par priesterības nesējiem, kuri uzņēmas šo nopietno atbildību, kā tas ir jādara jums un man. Šādi Jēkabs Mormona Grāmatā apraksta savu svēto uzticību, kad viņš devās caur smagiem apstākļiem sniegt palīdzību:

„Tad nu, mani mīļotie brāļi, es, Jēkabs, saskaņā ar atbildību, kas man ir Dieva priekšā, turot godā savu amatu ar visu nopietnību un lai es varētu atbrīvot savas drānas no jūsu grēkiem, es uznāku templī šai dienā, lai varētu pasludināt jums Dieva vārdu.”²

Tagad jūs varētu iebilst, ka Jēkabs bija pravietis, bet jūs neesat. Taču jūsu amats, lai vai kāds tas būtu priesterībā, nes sev līdzī pienākumu pacelt gurdenās rokas un stiprināt nespēcīgos ceļus³ tiem, kas ir jums apkārt.

Jūsu lieliskā iespēja un jūsu atbildība ir aprakstīta Salamana mācības:

„Diviem ir labāk nekā vienam būt, tāpēc ka viņiem tad iznāk labāka alga par viņu pūlēm. Ja viņi krīt, tad viens palīdz otram atkal tikt uz kājām. Bet nelaime tam, kas ir viens! Kad tas krīt, tad otra nav, kas viņu paceļ!”⁴

No tā jūs sapratīsiet patiesos un skaidros *Džožeļa Smita* vārdus: „Tikai muļķi attieksies pret cilvēku dvēselēm vieglprātīgi.”⁵ Jēkabs ticēja, ka to vīriešu un sieviešu bēdas, kuriem viņš varēja palīdzēt, bet nepalīdzēja, kļūs par viņa bēdām. Jūsu laime un to laime, kuriem jūs esat aicināts kalpot kā priesterības nesējs, ir saistītas kopā.

Tagad mēs nonākam pie jautājuma, kā labāk palīdzēt tiem, kuriem jūs esat aicināti kalpot un glābt. Tas ir atkarīgs no jūsu dotumiem un no tā, kāda ir jūsu priesterības saistība ar cilvēku, kurš ir garīgās briesmās. Ļaujiet raksturot trīs situācijas, kuras varētu būt jūsu kalpošanas laikā.

Sāksim ar to, ka jūs esat nepieredzējis jaunākais pārinieks, skolotājs, Ārona priesterībā, kas nozīmēts pie pieredzējušāka pārinieka apmeklēt jaunu ģimeni. Pirms gatavoties apmeklējumam, jūs lūgsit pēc spēka un vadības, lai varētu saskatīt viņu vajadzības un zināt, kādu palīdzību jūs varat sniegt. Ja jums būs tāda iespēja, jūs lūgsit kopā ar savu pārinieku, nosaucot vārdā tos, kurus jūs apmeklēsiet. Lūdzot, jūs sajūtīsities tuvāki viņiem un Dievam. Jūs un jūsu pārinieks vienosieties par sasniedzamajiem mērķiem. Jūs izveidosit plānu, ko jūs darīsiet.

Lai vai kāds būtu plāns, apmeklējuma laikā jūs skatīsities un klausīsities ar lielu uzmanību un pazemību. Jūs esat jauns un nepieredzējis. Taču Tas Kungs pilnīgi pārzina viņu garīgo stāvokli un vajadzības. Viņš viņus mīl. Un tāpēc, ka jūs zināt, ka Viņš jūs sūta rīkoties Viņa Vārdā, jums var būt ticība, ka jūs varat sajūst viņu vajadzības un zināt, ko jūs varat darīt, lai viņiem palīdzētu. Tas nāks apmeklējuma laikā, aci pret aci, viņu mājās. Tāpēc jums ir šis priesterības pienākums, kas dots Mācībā un Derībās: „Un apmeklēt mājās katru baznīcas locekli, un skubināt tos lūgt Dievu balsī un slepenībā, un izpildīt visus ģimenes pienākumus.”⁶

Un tad jums ir papildu pienākums, kurš prasa vēl lielāku uzmanību:

„Skolotāja pienākums ir vienmēr uzraudzīt baznīcas locekļus, un būt ar tiem un stiprināt tos; un skatīties, lai baznīcā nebūtu nekrietnības, nedz cietsirdības savā starpā, nedz melu, aprunāšanas, nedz ļauna runāšanas;

un skatīties, lai baznīcas locekļi bieži sanāktu kopā, un arī skatīties, lai visi baznīcas locekļi pildītu savus pienākumus.”⁷

Jūs un jūsu pārinieks reti saņemsit detalizētas atklāsmes par to, kā viņiem veicas ar dzīvošanu pēc standartiem. Taču no pieredzes es varu apsolīt, ka jums tiks dots zināt, kas viņiem ir labi. Un ar to jūs viņus varēsīt iedrošināt. Ir vēl viens apsolījums, kuru es jums varu dot: jūs un jūsu pārinieks būsīt iedvesmoti zināt, kādas pārmaiņas viņi var veikt, lai sāktu garīgu dziedināšanu, kas viņiem ir vajadzīga. Iedvesma, kuru jūs saņemat, un vārdi, kurus pasakāt, noteikti saturēs vienas no svarīgākajām izmaiņām, kuras Tas Kungs vēlas, lai viņi veiktu.

Ja jūsu pārinieks sajūt pamudinājumu aicināt ģimeni izdarīt tūlītējas izmaiņas, skatieties, ko viņš dara. Jūs visdrīzāk būsīt pārsteigts par to, kā Svētais Gars vada viņa runu. Viņa balsī būs mīlestības skaņa. Viņš atradīs veidu, kā savienot nepieciešamās izmaiņas ar svētību, kura sekos. Ja tas ir tēvs vai māte, kurai ir jāveic izmaiņas, viņš varētu parādīt, kā tas nesīs laimi bērniem. Viņš aprakstīs izmaiņas kā virzību no bēdām uz labāku un drošāku dzīvi.

Jūsu ieguldījums apmeklējuma laikā var jums likties mazs, bet tas var būt daudz spēcīgāks, kā varējāt iedomāties. Jūs parādīsīt ar sejas izteiksmi un uzvešanos, ka jums viņi rūp. Viņi redzēs jūsu mīlestību pret viņiem un to, ka Tas Kungs jūs padara bezbailīgu. Un jūs būsīt pietiekami drosmīgs sniegt savu liecību par patiesību. Jūsu pazemīgā un vienkāršā, un, iespējams, īsā liecība var aizskart cilvēka sirdi daudz vieglāk nekā jūsu daudz pieredzējušākā pārinieka liecība. Es esmu to redzējis notiekam.

Vienalga, kādu lomu jūs spēlējat priesterības apmeklējumā, jūsu vēlēšanās apmeklēt cilvēkus, lai Tas Kungs varētu viņiem palīdzēt, nesīs vismaz divas svētības. Pirmā, jūs jutīsīt Dieva mīlestību pret cilvēkiem, kurus apmeklējat. Un otrā, jūs jutīsīt Glābēja pateicību par jūsu vēlēšanos sniegt palīdzību, kuru Glābējs zināja, ka viņiem vajag.

Viņš sūtīja jūs tāpēc, ka Viņš zināja, ka iesīt, jūtot atbildību vest viņus tuvāk Viņam un tuvāk laimei.

Kad jūs paaugaties mazliet vecāki, rodas cita iespēja jūsu priesterības kalpošanā. Jūs labāk iepazīsīt savus kvoruma biedrus. Jūs, iespējams, spēlējāt kopā basketbolu vai futbolu, vai kopīgi piedalījāties jauniešu pasākumos un kalpošanas projektos. Jūs, iespējams, kļūvāt ar kādu no viņiem par tuviem draugiem.

Jūs spēsīt atšķirt, kad viņi ir laimīgi un kad viņi ir noskumuši. Varbūt jūs nebūsīt kvoruma vadības aicinājumos. Bet jūs jutīsīties atbildīgi par savu priesterības biedru. Viņš var jums uzticēt, ka ir sācis pārkāpt kādu bausli, kas, jūs zināt, radīs viņam garīgu kaitējumu. Viņš var lūgt pēc padoma tāpēc, ka jums uzticas.

Varu jums no pieredzes pastāstīt, ka, ja jūs gūsīt panākumus, ietekmējot viņu novirzīties no bīstamā ceļa, jūs nekad neaizmirsīsīt to prieku, kurš nāca no tā, ka esat viņa paties draugs. Ja jums neizdevās, es apsolu, ka pienāks skumju un bēdu brīdis, un tas pienāks, jūs jutīsīt viņa sāpes tā, it kā tās būtu jūsu. Tomēr, ja jūs centāties palīdzēt, jūs vienalga būsīt viņa draugs. Un patiesībā pēc gadiem viņš, iespējams, ar jums runās par to, cik daudz labu lietu varēja būt un cik ļoti viņš ir pateicīgs, ka jūs pietiekami stipri par viņu uztraucāties, lai mēģinātu. Tad jūs viņu mierināsīt un aicināsīt viņu atkal tāpat kā jaunībā — atgriezties pie laimes, ko Izpirkšana padara viņam par iespējamu.

Tad, vēlāk dzīvē, jūs būsit tēvs — priesterības tēvs. Tas, ko jūs mācījāties priesterības kalpošanā, palīdzot citiem virzīties prom no bēdām uz laimi, sniegs jums spēku, kuru jums vajadzēs un kuru vēlēsities. Gadiem ilgā atbildība par cilvēku dvēselēm jūs sagatavos, lai varētu palīdzēt un aizsargāt savu ģimeni, kuru jūs mīlēsiet vairāk, kā varat iedomāties savā jaunībā. Jūs zināsit, kā viņus ar priesterības spēku vest uz drošību.

Mana lūgšana ir, lai jūs gūtu prieku savā priesterības kalpošanā visā savā dzīvē un mūžīgi. Es lūdzu, lai jūs attīstītu tādu drosmi un mīlestību pret Debesu Tēva bērniem, kāda vadīja Mosijas dēlus lūgt pēc iespējas stāties pretim nāvei un briesmām, lai nestu evaņģēliju nocietinātajiem cilvēkiem. Viņu vēlme un viņu drosme nāca no atbildības sajūtas par mūžīgo laimi svešiniekiem, kuri bija nelaimē un ciešanās.⁸

Kaut mums būtu daļa no tās vēlēšanās, kas Jehovam bija pirmsmirstīgajā dzīvē, kad Viņš lūdza nākt lejup no slavas augstumiem, lai mums kalpotu un atdotu Savu dzīvību par mums. Viņš lūdza Savam Tēvam: „Sūti Mani.”⁹

Es liecinu, ka jūs tikāt Dieva aicināti un jūs esat Dieva aicināti kalpot Viņa bērniem. Viņš vēlas, lai neviens netikt atstāts novārtā. Prezidentam Monsonam ir priesterības atslēgas uz visas zemes. Dievs dos jums iedvesmu un spēku saprast savu aicinājumu palīdzēt Viņa bērniem atrast ceļu uz laimi, kas ir iespējama, pateicoties Jēzus Kristus Izpiršanai. To es liecinu jums svētajā Jēzus Kristus Vārdā, āmen.

ATSAUCES

1. Skat. *The U.S. Army Leadership Field Manual* (2004), 28–29.
2. Jēkaba gr. 2:2.
3. M&D 81:5.
4. Augstā dziesma 4:9–10.
5. *History of the Church*, 3:295.
6. M&D 20:47.
7. M&D 20:53–55.
8. Skat. Mosijas 28:1–8.
9. Skat. Ābrahāma 3:27.